

НИКОЛА МАЛОВИЋ

МАРИНЕЛА

Све чешће одлазим до Маринеле. Живи с бајковитим погледом на море. То је чист *кемѝ*: Све што види с терасе, видим и ја између двије 30 метара високе палме *Washingtonia filiferae*.

Никад не зна кад ћу да дођем, али ме увијек дочека радосно!

Понуди ме оним што је кувала, раштаном с каштрадином, приганим сардунима, црним рижотом, карневалском њокадом, месом лешо, бумбарима, фацолом, полпетама, верзотом, жућеницом... што редовно одбијам. Нисам дошао да бих јео. Тешко се данас зарађује лебац. Узмем, ето, јабуку. Има их Маринела увијек у фриџијери, посуди за воће...

Од свих које знам, једино она не гледа ТВ и не чита дневне новине. Само књиге. Држи онлајн школу кувања и тако се храни. Не треба јој нико. Мене воли, каже, зато што знам да набројим 10 старих заливских јела. Али ме не успијева да тумачи, што је изнова интригира да покушава изнова.

Почесто се питам је ли луда.

Као кад човјек цијелу своју тежину пребаци на једну ногу, тако је и банка у којој радим тежину пословања пребацила на финансијске деривате. У преводу, почела је да зарађује на изнутрицама. Ко не активира довољну квоту финансијске пите од гована, губи посао.

Јебени банкари, шапнуо сам колеги, мајку им лешинарску – срећом у тренутку када нас је изнад Боке Которске прелетала флота НАТО хеликоптера, иначе су могли да ми снимљени аудио разлог за отказ потуре под нос. Сви носимо микрофоне и камере у значкама с плавим кругом око кога су жуте звијезде.

Често сам послџе посла код Маринеле.

Притиснем у лифту *Сшой*, повучем линију-двѝје, да се саберем.

Баџим с врата сако.
Дугме откопча Маринела.
Ја олабавим кравату...

*

На тераси потом – жваћем јабуку.
Забаџим поглед до надалеко, ка тамо оном најдаљем плавом.
По 1001. пут мислим: Poor Marinela.
Са мном затрудњети никад неће.
Уморан сам као пас. Отрован дериватима.